

mode, at Ministeren er ganske nøje inde i, hvorledes Forholdet i Virkeligheden ligger.

Det er et meget uheldigt Standpunkt, Regeringen her indtager overfor Tjenestemændene. Det kan umuligt være Regeringen ubekendt, at Krigsforholdene blandt store Kredse af Tjenestemænd har medført et i høj Grad forøget Arbejde. For visse af dem, navnlig Telegrafembedsmændene, er der nu et gennemført Natarbejde, som betales med en ussel Løn, for hvilken overhovedet ingen Lønarbejder vilde indlade sig paa at tage Dagarbejde, endstige Natarbejde. Tjenestemandstanden er i ikke ringe Grad anstrengt, og den bliver det ikke mindre derved, at den ser sin økonomiske Eksistens i allerhøjeste Grad truet ved Forholdene, som de foreligger. Vi havde meget ønsket, at der snarest muligt efter Rigsdagens Sammentræden var kommet et positivt Forslag om et yderligere Dyrtidstillæg til Embedsmændene, men det er altså ikke kommet. Det er muligt, at Tjenestemændene Landet over vil finde sig fuldkommen tilfredsstillende ved de venlige Ord. Det er muligt, at der er nogle af dem, der kan finde ud af, hvordan man kan afbetale sin Gæld ved at blive spist af i Rigsdagen med venlige Ord. Jeg tror det dog ikke. Jeg vil antage, det havde været rigtigt overfor denne meget store Klasse af Medborgere at tage det Standpunkt, som Københavns Kommune f. Eks. har taget i disse Dage, uden nogen særlig Ansøgning eller Andragende i nogen som helst Retning, af sig selv at sige til sine Tjenestemænd: Vi lægger Beslag paa eders Arbejdskraft, I udfører et stort, nyttigt og i høj Grad paakrævet Arbejde for Kommunen, nu vil vi sætte jer i Stand til at faa saadanne økonomiske Kaar, at I kan leve og eksistere. Det er nemlig saaledes med Statens Tjenestemænd, at de i store Kredse er kommet ned paa et saadant Eksistensminimum, at de ogsaa kan blive Fære for, hvordan Arbejdet kan komme til at gaa. Jeg skal ikke komme ind paa hele Spørgsmaalet om en Lønningsreform, og hvad der til hører, det faar vi forhaabentlig forelagt her i Tinget til Foraaret, men det gælder i Øjeblikket om at give Tjenestemændene en saadan Støtte, at de ikke ligefrem synker ned i Forarmelse, og, som jeg sagde før, lidt mindre Munterhed og en lille Smule mere Forstaaelse overfor Tjenestemændene vilde vistnok være paakrævet, i hvert Fald lidt mere, end der i og for sig lagde sig for Dagen i den højtæredede Finansministers Svar, hvilket Svar

det konservative Parti paa ingen Maade kan anse for fyldestgørende.

Finansministeren (Brandes): Den Tale, det ærede Medlem nu holdt, behøvedes ikke for at fastslaa Formaalet med Forespørgselen, som er det, jeg har sagt, rent partipolitisk agitatorisk, hvad der jo i og for sig ikke kan siges noget til; det er meget rimeligt, at Partiet forsøger at komme saa langt, det kan, med agitatoriske Skridt, kun er det underligt, at der just fra det konservative Folkepartis Side i Øjeblikket vises en saadan Vælgerhunger, som denne Forespørgsel tyder paa. Valget er jo ovre; man kunde derfor give nogen Tid, inden man gik videre ad den agitatoriske Vej. Men, som sagt, ved de stærke Ord, det ærede Medlem brugte for at hævde, at kun det konservative Folkeparti har den rigtige Alvor og den rigtige Interesse for dette Spørgsmaal, viser det ærede Medlems Foredrag jo kun, at min Skildring eller min Betegnelse af Forespørgselen var rigtig. Jeg var ikke til Stede den Dag, Forespørgselen blev anmeldt, og jeg har ikke selv nogen Erfaring eller Viden om, hvorvidt Forespørgselen blev modtaget med nogen Munterhed, da den anmeldtes; jeg kan kun sige, at i saa Fald gjaldt denne Munterhed jo ikke Tjenestemændene. Den ærede anden Ordfører for Partiet — det synes jo ved denne Løjlighed som sædvanlig at have flere Ordførere — kan ikke være i Tvivl om, at denne Munterhed — hvis en saadan har været — kun har kunnet gælde den Iver, som ved denne Løjlighed lagdes for Dagen af det konservative Folkeparti.

Jeg har kun bedt om Ordet for at berigtige nogle Misforstaaelser af den ærede anden Ordfører: Hver Gang Dyrtidstillæg er blevet forhandlet her i Salen, har der foreligget Andragender fra Tjenestemændene. Andragender er kommet til Regering og Rigsdag, og de er blevet behandlet af Regeringen og Tjenestemændene ved Forhandlinger, som er saa at sige forudsatte i de Aftaler eller Regler for Forhandling, som nu en Gang er fastslaaede i Aaret 1910. Men Hr. Harboe tager fejl, naar han tror, at Københavns Magistrat uden Andragender er kommet til det Forslag, som nu skal behandles i Københavns Borgerrepræsentation. Der har naturligvis foreligget Andragender fra Tjenestemændene, og det er paa Grundlag af dem, at Magistraten har taget Sagen op til Forhandling og forelagt Forslag. Desuden har jeg lige oplyst,